

D VORES DNA fortællinger

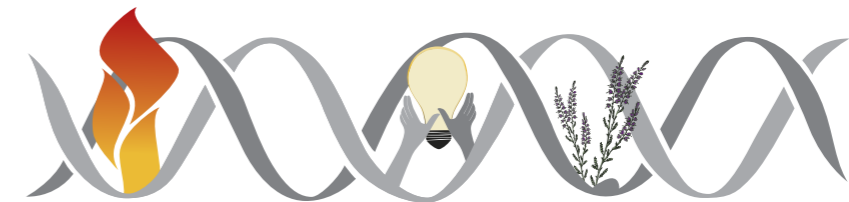
DVORESNA

Sammen gør vi en forskel

På den jyske hede er intet givet på forhånd.
Det ligger i blodet på os at være arbejdsomme og entreprenante.
Vi er vant til at skulle tænke nyt og finde på for at opnå resultater.
Vi handler. Vi hjælper hinanden og står sammen.
Vi løfter i flok og finder løsninger.

Det kalder vi HEDEKRAFT – at få idéer til at spire,
løsninger til at gro og drømme til at blive til virkelighed.

I Ikast-Brande Kommune har vi et glimt i øjet og tør gå til stregen.
Vi er ukuelige og ikke bange for at lære af vores fejl.
Vi samarbejder på tværs uden at skele til titler og fagområder.

Fortællinger fra Ikast-Brande

Hvordan går vi til opgaverne i Ikast-Brande Kommune? Hvad kendetegner os? Hvad er vi særligt gode til?

Det kan du læse om i denne publikation, hvor vi har samlet 11 fortællinger fra forskellige arbejdspladser i vores kommune, der viser mangfoldigheden i de opgaver, vi løser. Fortællingerne udfolder – og giver liv til – vores DNA og kaster lys over vores måde at arbejde på, tænke på, og finde løsninger på i fællesskab med både borgere og virksomheder.

Vores DNA

Kommunens DNA beskriver det unikke ved os. Det er vores fælles fundament. Det er vores fælles ståsted.

DNA'et er tæt forbundet med vores værdier: Dialog, Tillid, Ansvarlighed, som beskriver vores grundlæggende tilgang til hinanden. Med DNA'et følger tre vigtige sætninger, som fortæller om vores mind-set og den måde, vi hver især skal handle på:

1. Vi udfordrer vanetænkning
2. Du finder løsninger sammen med os
3. Vi udøver myndighed med et servicegen.

Foran dig venter nu 11 gode fortællinger. Jeg håber, du vil lade dig inspirere. God læselyst!

Kommunaldirektør Flemming Storgaard, 3. december 2018

Campingvognen med minder	6
Asfalt på vejen	8
Smag på livet	10
Den entreprenante reol	12
Det skal give mening	14
Styr på tingene	16
Børge flytter på plejehjem	18
Den lille forskel	20
En ny opfindelse	22
Magi i hverdagen	24
Et menneske blomstrer.....	26

Campingvognen med minder

En lørdag i august er en medarbejder fra Frisenborgparken på besøg i forteltet på en ikke helt almindelig campingvogn. Campingvognen er af ældre dato og er blevet sat i stand efter de gamle dyder. Madam Blå har fået sin plads på hylden, hynderne er gule og hvidstribede, og køkkenet er malet i en stærk lyseblå farve. Medarbejderen får lov at låne den fine vogn af ejeren og hurtigt får personalet på Frisenborgparken arrangeret, at campingvognen kan stå i Frisenborgparkens have i en uges tid. Hegnet til haven bliver lagt ned for en stund, og vognen kommer ind i den ene af haverne. Nu kan beboere og borgere i dagcentret og plejecentret komme på ferie i haven.

En af beboerne – en tidligere campist – tager hurtigt vognen til sig og nyder at sidde derude med en øl, mens solen går ned om aftenen. Han inviterer også andre beboere på besøg i forteltet og sørger for kaffe til alle. I den uge bevæger han sig væsentligt mere, end hvad han normalt plejer at gøre. Han er også med til at pakke forteltet ned om torsdagen og hjælper med at skubbe campingvognen ud af haven igen.

Flere beboere lægger vejen forbi vognen flere gange den uge. De nyder deres kaffe sammen med personalet, men også pårørende tager deres kære med ud i forteltet og snakker med dem om gamle ferieminder.

En formiddag har der været fælles kaffe i teltet, og da det bliver frokosttid, siger en beboer, at hun gerne vil spise i teltet, hvis det kan lade sig gøre. Og det kan det selvfølgelig. Hun får serveret rugbrødsadder i teltet, og hun nyder solens varme og tiden alene. Da personalet kommer tilbage har hun lettet lidt på tæppet, så hendes ben også kan få lidt sol. „Her slapper jeg helt af“, siger hun.

Daghjemmet bruger også campingvognen flere gange den uge. Der bliver læst historier, sunget sange og snakket gamle ferieminder i små grupper. Der blev også nydt en øl eller to i det gode vejr.

En medarbejders pludselige idé og hurtige handling har gjort en stor forskel for flere af beboerne på Frisenborgparken.

Asfalt på vejen

For 11 år siden udstykker vi et område til storparceller i landlige omgivelser. Her er højt til loftet og plads til at holde dyr. Området bliver planlagt med brede grusveje og stier med forskellige planter. Salget går trægt, og først i 2018 er der bygget så mange huse, at vi kan retfærdiggøre at lægge sidste hånd på fællesarealerne. Arbejdet er dog blevet en del vanskeligere, da de eksisterende grusveje og stier ikke længere stemmer overens med det, der er planlagt for udstykningen. Grundejerne ønsker asfaltveje i stedet for grusveje, som er en væsentligt dyrere løsning, der ikke stemmer overens med lokalplanen.

Vi lægger et budget for, hvad det vil koste at gøre området færdigt efter den oprindelige plan og holder flere møder med grundejerne. Vi skal finde en løsning – og helst en alle kan leve med – og det lykkes. Vi forhandler os frem til, at grundejerne får det beregnede beløb og selv skal stå for at få området asfalteret og betale de ekstra omkostninger, der er. Begge parter underskriver et notat, og vi giver de nødvendige dispensationer til lokalplanen. Alle kommunens forpligtelser bliver overdraget til grundejerne, så de får det fulde ansvar for at gøre området færdigt.

Ved at gå i dialog har vi fundet en løsning, der sikrer, at grundejerne får den vej, de ønsker, samtidig med at kommunens udgifter til området ikke forøges.

Smag på livet

Ida har boet på Brande Åcenter i 6 år. Hun er multihandicappet og har svært ved at give udtryk for sine behov. Hun har svært ved at spise almindelig mad. Med tiden bliver det værre, og hun får en sonde. Ved siden af sondemaden får Ida almindelig mad, som hun ikke behøver at tygge. Da hendes synkefunktion bliver dårligere, er hun nødt til at indtage al næring gennem sonden. Ved siden af tilbyder vi forskellige smagsoplevelser som kartoffelmos med sovs eller anden mad, der er let at synke. Ida nyder at spise sammen med de andre beboere.

Den forkerte vej

Gennem et halvt års tid trives Ida med de små smagsoplevelser, men langsomt får hun sværere ved at synke, og vi oplever flere gange, at hun kaster op, når hun har smagt på maden. Det er meget ubehageligt for hende, da hun næsten ikke har kræfter til det. Vi drøfter Idas situation og er enige om, at hun har meget ud af at være sammen med de andre beboere under måltidet, men også, at det ikke længere vil være en god oplevelse for hende, hvis hun ikke selv kan få nogen form for almindelig mad. Vi vurderer, at det vil påvirke hende meget. Efter flere snakke beslutter vi, at Ida ikke skal smage på maden mere, da hun ikke kan klare det.

Sanserne i spil

Når duften af mad spreder sig i huset, og det er ved at være spisetid, oplever vi, at Ida er trist. Vi vil rigtig gerne hjælpe hende, men har svært ved at finde et alternativ, så hun også kan få en smagsoplevelse.

På et møde med Idas sagsbehandler bliver vi opmærksomme på, at der findes en form for roll-on-smag. Vi søger på nettet, men kan ikke finde det produkt, sagsbehandleren har talt om. I stedet finder vi en spray med smag. Hurtigt får vi bestilt forskellige smage hjem til Ida. Hun er meget begejstret og åbner munden højt, når vi finder dem frem.

Nu er Ida igen med til alle måltider, og vi kan se på hendes kropssprog og ansigtsmimik, at det giver mening for hende at være en del af fællesskabet og at nyde smagen af både jordbær, lakrids og bacon.

Den entreprenante reol

Hvad vil det egentlig sige at være entreprenant? Og kan den entreprenante tankegang være nøglen til at få flere unge til at vælge en erhvervsfaglig uddannelse efter skolen?

Peter deltager sammen med resten af 5. klasse i et projekt, der hedder „Smartskills – flere unge i erhvervsuddannelse“, hvor klassen arbejder sammen med snedkeruddannelsen på Herningsholm Erhvervsskole. Produktmæssigt er målet at

udarbejde et skolemøbel anno 2018. Men målet er i den grad også at give eleverne en indsigt i erhvervsuddannelsernes mangfoldighed og samtidig øge deres motivation for læring. De skal have pirret deres kreativitet og nysgerrighed og bliver inviteret inden for i entreprenørskabets præmis nr. 1; at eleverne er aktive med-skabere og sammen om at finde gode løsninger ved at kombinere undervisning og „hands on“-arbejde.

En fælles indsats

Peter og resten af 5. klasse starter med et besøg på snedkeruddannelsen, hvor elevernes idéer til et skolemøbel skal formidles videre til underviserne på snedkeruddannelsen. De udarbejder en produktbeskrivelse og med feed back fra underviserne vælger vi ét samlet produkt, vi kan arbejde videre med tilbage i klassen – en reol. Her sætter vi de matematiske kompetencer i spil og begynder at lave nøjagtige plantegninger til vores reol. Vi finder ud af, at snedkerarbejdet kræver nøjagtighed og fordybelse.

Vi er tilbage på Herningsholm og finder i fællesskab – og med undervisernes råd – frem til de tegninger, vi skal arbejde videre med. Her er disciplinen „at nå til enighed“ sat på en prøve, for her er det ikke kun den elev, der plejer at være god til at argumentere, der får sin idé gennemført. Peter siger normalt ikke så meget i timerne, men det er tydeligt, at projektet fanger ham. Han deltager aktivt, er helt nøjagtig i sin beregning af målestoks-forhold og har tænkt nogle spændende og kreative tanker, der kan realiseres. Peters tegning bliver valgt.

I mål

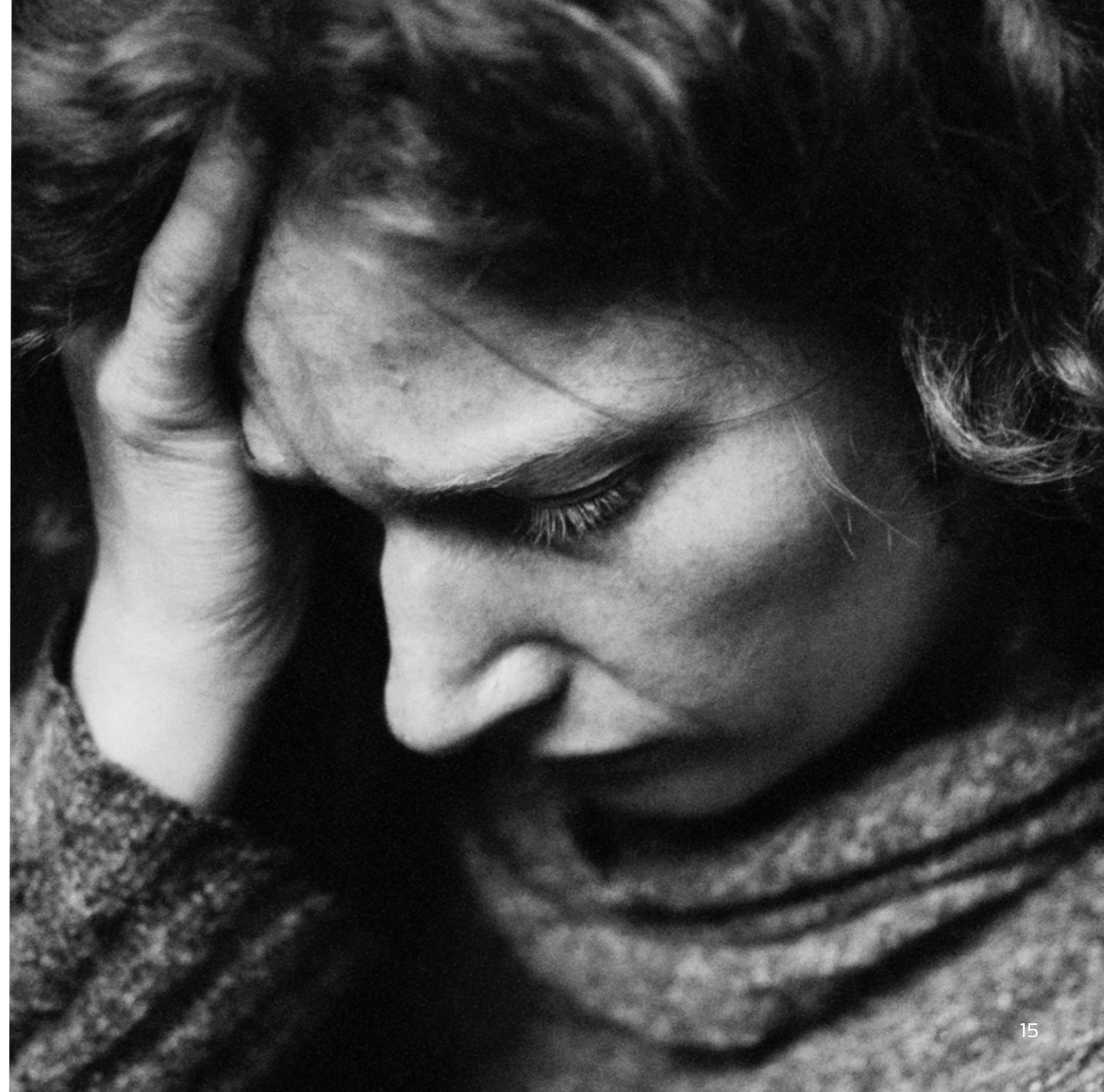
Elever fra snedkerlinjen går i gang med at producere elementerne til reolen. Plantegningerne er ikke som vanligt fra et stort internationalt møbelfirma, men fra en gruppe elever i 5. klasse, som har søgt at kombinere deres faglige viden fra dansk og matematik med gode råd og kyndig vejledning fra underviserne.

Elever fra snedkerlinjen og eleverne fra 5. klasse hjælpes ad med at samle møblet, og vi holder fernisering for resten af skolen. Oven på dette samarbejde tør vi godt at sige, at det på ingen måde har mindsket procenterne for, hvor mange der i 5. klasse vælger en erhvervsfaglig uddannelse om fire år, når de er færdige med grundskolen. Vi tror i hvert fald Peter gør.

Det skal give mening

I sygedagpengeloven står der, at vi skal indhente en lægeerklæring, hvis vi forventer, at en borger er sygemeldt i mere end otte uger. Det giver ikke altid mening og betyder, at sagsbehandlerne har svært ved at overholde tidsfristerne for at indhente lægeattester. Derfor ønsker sagsbehandlerne at blive fritaget fra at indhente lægeattester i de sager, hvor lægeattesten ikke giver nye oplysninger om den sygemeldte.

Vi udarbejder en indstilling til Arbejdsmarkedsudvalget for at få medlemmerne til at tage stilling til, om sagsbehandlerne må undlade at indhente lægeattester i de sager, hvor de vurderer, at det ikke giver mening. Medlemmerne fra Arbejdsmarkedsudvalget kan se vores kampgejst og det meningsløse for både den sygemeldte og sagsbehandlerne. Derfor nikker udvalget til indstillingen velvidende, at det kan give en bemærkning i jobcentrets årlige resultatrevision. Det tør vi, fordi det giver mening, fordi vi handler, og fordi vi står sammen om at finde gode løsninger.

Styr på tingene

Lars er en ung mand, der for nyligt er flyttet hjemmefra til en almennyttig bolig i Ikast. Han har ikke noget arbejde og er heller ikke i gang med en uddannelse. Han har en gammel knallert til komme rundt på. Han ønsker sig brændende en ny.

Lars har svært ved at styre sin økonomi. Han bruger alle de penge, der kommer ind på kontoen, uden at tænke på, at han skal have penge til at betale de faste udgifter. Han er bagud med huslejen og skylder også penge til andre kreditorer. Lars' mentor har forsøgt at hjælpe ham med at styre økonomien – men forgæves.

Den boligafdeling, Lars bor i, er omfattet af et boligsocialt projekt, som hedder „Fælles fremtid på tværs“. Lars' mentor anbefaler ham at søge hjælp hos Økonomiske Rådgivning, som er en del af projektet. Rådgivningen udføres af medarbejdere fra kommunens betalingskontor.

Sammen med sin mentor mødes Lars med rådgiverne, der laver et overblik over hans økonomi. De indgår sammen en aftale om, at alle pengene til de faste udgifter og en lille opsparing til en ny knallert sættes ind på en konto, som Lars ikke kan hæve fra. Hver mandag får han overført et beløb på en konto, som han frit kan disponere over til mad, tøj, og hvad han ellers ønsker at bruge sine penge til.

Indsatsen har betydet, at boligorganisationen nu får sin husleje til tiden hver måned, og at den gæld, Lars har oparbejdet til kreditorer, er betalt ud. Og i stedet for en gammel knallert, kører Lars nu rundt på en ny.

Børge flytter på plejehjem

Børge er 65 år og bor alene med sin hund i en lejlighed. Han har ingen kontakt til sin familie, men har en god veninde, som støtter ham. Han er tit på tur i byen med hunden og en pose øl, som han har købt i et supermarked. Af og til glemmer han hunden uden for supermarkedet, men får altid fundet den igen – ofte med sin venindes hjælp.

Børge får jævnligt besøg af hjemmesygeplejen, som skal dosere hans medicin. Han har selv svært ved at huske, hvordan og hvor meget medicin der skal hældes op. På et tidspunkt lægger sygeplejersken mærke til, at Børge ikke længere får spist noget ordentlig mad. Der begynder også at være mere rodet i lejligheden, og der står tomme ølflasker rundt omkring.

Hverdagen smuldrer

Sygeplejersken oplever, at der er flere tegn på demens og forsøger at overtale Børge til at gå til læge. Det vil han ikke. Det lykkes dog til sidst i et samarbejde mellem sygeplejersken og egen læge.

Hjemmeplejen forsøger også at komme på banen for at hjælpe med, at Børge får noget at spise og drikke, men de har svært ved at træffe ham hjemme. Han kan ikke huske aftalerne.

Der begynder at komme en del henvendelser fra naboer, der er bekymrede for Børge, da han flere gange om dagen henvender sig til dem for at få hjælp, fordi han ikke kan huske, hvad han skal, og er utryk. Personalegruppen føler sig magtesløs.

En fælles indsats

Demenskonsulenten nedsætter et team, som består af en række relevante fagpersoner; demenskonsulenten, en repræsentant fra hjemmeplejen, lederen af hjemmesygeplejen, en hjemmesygeplejerske og lederen af demensplejehjemmet. I teamet drøfter vi, hvordan vi bedst kan hjælpe Børge. Vi er enige om, at Børge ikke kan blive i sit hjem ret meget længere. Han har behov for at være et sted, hvor der er hjælp og tryk omkring han hele tiden. Børge er ikke selv indstillet på at skulle flytte. Hvad skal der blive af hans hund, som han er meget knyttet til? Teamet beslutter sig for at invitere ham til en middag på demensplejehjemmet. Det bliver en stor succes. En sygeplejerske, der kender Børge rigtig godt, kører ham, hunden og en medarbejder fra hjemmeplejen til plejehjemmet, og de har en hyggelig aften. Så hyggelig at de aftaler, at Børge og hunden skal komme igen ugen efter og spise middag. Det gør de, og det er endnu en god oplevelse.

Børges nye hjem

To dage efter det andet besøg ringer lederen af demensplejehjemmet til demenskonsulenten og fortæller, at nu er Børge og hunden selv kommet på besøg, og Børge har sagt, at han gerne vil flytte ind. Lederen af plejecenteret griber øjeblikket og siger, at han kan flytte ind med det samme. Hun får aftalt med Børge, at hunden ikke kan bo på plejehjemmet, da de allerede har en hund, men de har et skur, hvor den kan bo. Det er Børge indforstået med. De tager kontakt til Børges veninde, som kommer og aftaler med Børge, at hunden kan bo hos hende, og at den kan komme på besøg.

Børge falder hurtigt til på plejehjemmet, og han bliver hurtigt rigtig glad for den hund, som bor der i forvejen.

Den lille forskel

En direktør med rødder i det midtjyske er på rundtur i vores område. Han repræsenterer en virksomhed i Norge med en afdeling i Holland, som han ønsker at flytte til Danmark. Han skal til Herning, Aarhus og Vejle i løbet af ugen for at kigge på mulige placeringer til virksomheden og ønsker også at lægge vejen forbi Ikast-Brande. Han sender en mail til kommunen for at høre, om han kan mødes med en medarbejder, så de hurtigt kan vende de muligheder, der er.

Mailen tikker ind hos vores erhvervskonsulent. Det er sent på eftermiddagen. En norsk virksomhed er på udkig efter lokaler til et lager og en butik i Jylland, og han vil gerne kigge forbi til en kort snak hurtigst muligt. Erhvervskonsulenten tjekker borgmesterens kalender og booker et møde to dage efter kl. 7.30. Kort tid efter skriver hun tilbage, at han er meget velkommen, og at han skal møde op på borgmesterens kontor fra morgenstunden.

Direktøren møder op to dage efter – benøvet over det hurtige svar og at borgmesteren stiller sig til rådighed – og med så kort varsel. Han præsenterer virksomheden og planerne for at etablere sig i Danmark, og sammen får de en snak om de muligheder, virksomheden har i Ikast-Brande.

Næste dag skal han se på mulige bygninger, og erhvervskonsulenten har skaffet det materiale, han skal bruge, så han kan have det med under armen, når han tager afsted. Arbejdsmarkedsafdelingen bliver inddraget og undersøger, om vi kan hjælpe med at skaffe den arbejdskraft, virksomheden har brug for. Det kan vi, og arbejdsmarkedsafdelingen tager over og fortsætter dialogen med virksomheden.

Cirka et halvt år efter har virksomheden et lager og en butik i Ikast med otte ansatte.

En god beliggenhed, faciliteter og kommunens hurtighed og hjælp var med til, at virksomheden valgte at flytte til Ikast-Brande.

En ny opfindelse

Det er efterhånden hverdagskost med historier i nyhederne om oversvømmede veje og stående vand i kældre, når himlens sluser åbner sig. Vi måtte finde en løsning, der kunne håndtere store mængder vand, da vi skulle i gang med at planlægge og anlægge en ny cykelsti langs Herningvej i Brande. Vi havde et behov for at etablere et system, der kunne afvande kørebanen, fordi der ikke var plads til trug eller grøfter langs kantstenen. De kendte løsninger til nedsivning af regnvand var utilstrækkelige, da de enten var for kostbare at rense for slam eller ikke kunne bære den tunge trafik.

Efter forgæves at have søgt efter holdbare løsninger til at håndtere de store mængder regn- og smeltevand kontaktede vi den lokale virksomhed IBF Betonvarer. Havde virksomheden en løsning - eller var de parate til at udvikle noget sammen med os? IBF Betonvarer leverede i forvejen betonprodukter til os, og produktchefen havde i flere år puslet med tanken om at udvikle et produkt, der kunne bidrage til at klare problemerne. Der manglede dog en kunde, som var parat til at løbe risikoen med udviklingen.

Betænkningstiden var kort. Sammen besluttede vi os for at gøre noget. Vi ville finde en løsning, der kunne afhjælpe problemet, og det skulle vise sig at gå rigtig hurtigt. Knap en håndfuld møder for at opstille succeskriterier, et par måneders forsøg med at støbe den porøse beton, og så var løsningen der. Der gik blot syv måneder fra idéen var plantet, til permærør og -brønde var i drift.

Der er nu etableret systemer med permærør på 6-7 lokaliteter i kommunen. Systemerne lever fuldt ud op til forventningerne, koster mindre end de traditionelle løsninger og kan integreres med de kendte rørsystemer. Samtidig er permærør og -brønde nemme at rense og har en række miljømæssige fordele.

Samarbejdet om at udvikle et nyt produkt med en lokal virksomhed har været en stor succes.

Magi i hverdagen

Der var mudder i en træsko, lyden af knasende blade under de små fødder og en krage, der blev ved med at skræppe. Sådan startede det, da vi i Dagplejen første gang stiftede bekendtskab med begrebet fortællekunst. Vi var med i åbningen af „Aarhus 2017“ og havde lavet to af rummene i legestuen om til eventyrlige universer. Her kunne børnene gå på opdagelse i eventyret om Klods Hans og mærke magien i Eventyrlandet – altså ikke bare høre dem som en fortælling, men mærke dem med alle deres sanser.

Et særligt rum med kunst

Vi spurgte derefter os selv: Hvordan kan vi få mere magi ind i hverdagen sammen med børnene? Hvordan kan vi gøre dem mere nysgerrige og give dem noget, der træder ud af hverdagen?

To skuespillere blev hidkaldt for at hjælpe os med skabe magiske fortællinger i vores egne hjem. Vi skulle finde det rum – et værelse, et skab eller et uderum - hvor vi holdt af at være sammen med børnene. Her undersøgte vi, hvordan vi kunne transformere rummet til et magisk sted.

I starten var det svært. Vi skulle tænke helt anderledes, end vi var vant til. Før havde vi fokus på børnene – nu var fokus på kunsten. Men efter et stykke tid var det som om, at hjernen tog en u-vending.

Susannes legehus

Susanne pyntede op i det velkendte legehus, og børnene blev helt stille, når de kom indenfor og så de levende lys, klistermærker, farvestrålende bånd og pom-pom'er i loftet. Der var en helt ny stemning, som lagde op til hyggelige snakke om farver, feer og eventyr.

Johannes slot

Johanne tryllede kedelige toiletruller og gamle kagedåser om til et magisk, orientalsk slot ved hjælp af maling, julekugler og glimmer. Slottet stod midt på gulvet i legeværelset, og med lyskæder og balloner i loftet var det som at være midt i Tusind og én nats eventyr. De glimtende ting vakte børnenes nysgerrighed og de tørrede appelsiner deres sanser.

Monas tingfindertræ

Monas store mirabelletræ i haven blev i nattens løb til et tingfindertræ med skøre ting: badeænder, blæksprutter og slanger. Det var som om, at træet blev levende. Og når børnene kom næste dag, ja så hang der måske noget nyt ned derfra til børnenes store forundring og overraskelse.

Aldrig set før

Magi i hverdagen har gjort en stor forskel for dagplejebørnene, men også for os. Det har givet os et helt nyt perspektiv på vores hverdag sammen med børnene. Som prikken over i'et er vi blevet inviteret til Tate Modern i London, fordi det, at arbejde med kunst og fortællinger for så små børn, aldrig er set før.

Et menneske blomstrer

Det er sjældent, Peter giver et knus. Det er kun hans forældre og to andre tætte relationer, der kan være heldige at få et.

Peter skal starte på Gartneriet Garland. Han har det svært. Den daglige leder kontakter Peters tidligere arbejdsplads for at høre, hvorfor han er holdt med at arbejde der. Hun finder ud af, at Peter kan være voldsom og udfordrende i sin adfærd. Den tidligere arbejdsplads tilbyder at levere kendte arbejdsopgaver til Peter, så han kan føle sig tryk ved opgaverne, når han starter på Garland.

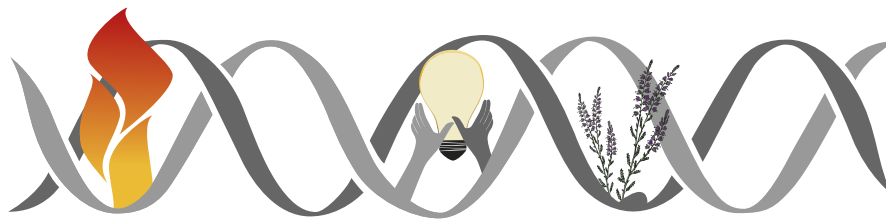
Den daglige leder på Garland fortæller personalet om Peter og hans udfordringer. Gruppen er betænkelig ved, at han skal starte i gartneriet. Hvordan vil han klare at starte et nyt sted, hvor alt er ukendt? For at hjælpe ham så godt som muligt, skal to medarbejdere fungere som Peters arbejdsledere og kontaktpersoner.

Den daglige leder på Garland mødes med Peters sagsbehandler og aftaler, at han skal indgå på samme vilkår som de øvrige borgere på Garland. De aftaler også, at Peters arbejdsledere og kontaktpersoner skal mødes med Peters læge og sagsbehandleren, så de sammen kan planlægge de bedste rammer for en god arbejdsdag.

På mødet drøfter de, hvordan de både kan finde løsninger på Peters udfordringer, tage hensyn til hans potentiale og samtidig tage udgangspunkt i hans ønsker. De laver klare aftaler om den faglige tilgang, han skal mødes med. De laver også en plan for hans start på Garland. To uger efter mødet skal Peter besøge arbejdspladsen, hvor personalet vil have styr på hans faste arbejdsplads og arbejdsopgaver – og præsentere dem for ham.

For at skabe de bedste betingelser for, at Peter får succes på Garland, tager de to arbejdsledere og kontaktpersoner også forbi hans tidligere arbejdsplads. De hører mere om de opgaver, Peter har løst, og arbejdspladsens indretning. Med det afsæt finder personalet på Garland en fast arbejdsplads, som kan kombineres med fast spiseplads. De finder en arbejdsopgave, som den tidligere arbejdsplads mener, at Peter kan løse. Og de gør alt klar til Peters første besøg på Garland – det bliver en succes. Peter fortæller, at han glæder sig til at starte, og sammen gennemgår de alle aftaler.

Da det bliver Peters første arbejdsdag på Garland er han meget spændt – på den gode måde. Han er med det samme meget begejstret over sin nye arbejdsplads og sine nye arbejdsopgaver, og da den første dag er slut, giver han personalet et farvelknus.

Ikast-Brande
Kommune

Udarbejdet i 2018